

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσα δέκα
κι' έλα τὰ σαθρά πελέκα

Δεκαέξη Δεκεμβρίου,
μηκυθμός γνωστού θηρίου.

Χίλια κι' εκατόν σαράντα κι' προσέθετε και δέκα,
νέο δυνκτό βρισίδι'στην Ευρώπη την ζευζέκα.

1150

Ό «Ρωμηός», έπισταμένως την κατάστασιν ιδών,
'στ'ης Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν την όδόν,
μόνο'πήγε παραπάνω, αΰζων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' άλλα σπήτια και μ' όρίζοντ' άνοικτό.

Ήστην Ευρώπη βρισίδι
του Ξυλένζου κασιόδη.

Ή, - Εσύ, κυρά λεγάμενη, κυρά πολιτισμένη
κι' αίματοποτισμένη,
Ήσύ, κυρά πολιτική,
πολύτροπη μαριόλα,
κυράτσα διπλωματική
και πρώτη κουτσουμπόλα.

Ήσύ, κυρά Χριστιανή, που σκύβεις 'στό Κοράνι,
κι' αίμα ζητείς Χριστιανών τους θρόνους σου νά ράνη,
που δέν σε θλίβουν στεναγμοί
και δέν άλλαζεις μιά στιγμή
τόν τακτικό χαβή σου.

Μά για συμφέροντα' μιλάς
και για συμφέροντα σφαλάς
ταυτή και τὰ στραβά σου.

Σύ, σκέπη των Χριστιανών,
όπου σε σκιάδων άφαντών
της αίματοχυσίας
παθαίνεις άφασίαις,
και κάνεις την άνήξεση, την μισοκακομοίρα,
και ξενοκαστη ξαπλώνεσαι σε κόκκινη πορφύρα.

Ήσύ με της Κορώναις σου και της δημοκρατίας σου,
που με σταυρό σε πτώματα σαν όρνιο τριγυρνάς,
εσύ με τὰ συμφέροντα και της διπλωματίας σου,
που μιά φορά νά της άκους και δέκα νά ξερονάς.

Ήσύ με τόσους Βασιλείς και τόσους Βασιλίσκους,
εσύ με τόσους Καίσαρας και πρώτους Ίμπερατόρας,
όπου δέν δίνουν δρό λεφτά για τών φτωχών τους δίσκους,
άλλα κυχώνται για παληούς θεοσεβείς προπάτορας.

Ήσύ, που με τὰ στόματα θεοσεβών Καισάρων
ώσαν θεόπνευστος λαλείς,
και θάνατον έπαπειλείς
σε στρατιάς θαρβάρων.

Ήσύ, κυρά καθολική, διαμαρτυρομένη,
πρελλή, μπουμπουνισμένη,
που σήμερα δέν σκιάζεσαι την δύναμι του Πάπα,
μά του πατείς την κάπα.

Ήσύ, που Πάπα σου θαρρείς
μονάχα τόν Σουλτάνο,
κι' ευχαίς σαν πριν δέν κερταρείς
άπό τό Βατικάνο.

Ήσύ μιάς νέας πίστεως φανατισμένη, θρησκα,
που μόνο για τόν Μαμμωνά
όρθύνεσαι 'στό πύσινά
κι' ανάβεις σαν την Ήσκα.

Φράγκα με τὰ ρεπκντιά,
χαμηλοβλεπούσα νύφη,
που παθες πονοδοντιά
με τόν Τοϋρκο τόν έρίφη.

Σύ, ποῦ χρεὴν σέ δεσμεύουν
μέ λαοὺς ὑποτελεῖς,
κι' ὅσα δὲν σοῦ χρησιμεύουν
δὴλ' τὰ μοσχοπουλεῖς.

Σύ, κυρά, ποῦ κατ' ἀλάμπεις μέσ' ἀπὸ δαμνικὰ σου,
ποῦ ζῆτεῖς κρεάτων λίτραις,
κι' ἐπιτήδειαις μεσίτραις
προμηθεύουν σ' ἓνα κι' ἄλλον τὰ παλαιοδετικά σου.

Σύ, κυρά, ποῦ σοῦ γεμίζει κάθε τόσο τὸ κεμέρι
πότε τοῦτος, πότ' ἐκεῖνος,
σύ, ποῦ τρῶς σὰν Οὐγγόλιος
τὸ κεφάλι τοῦ Ρουτζέρη.

Σύ, ποῦ σήμερα βαστάς
καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια,
καὶ τὰς φρένας τὰς πιστάς
στρέφεις στοῦ χρυσοῦ τὴν ἔννοια

Σύ, κυρά, περιγελάστρα
κι' ἄπληγες εἰκονοκλάστρα,
ποῦ λατρεύεις χρόνο χρόνο
τὸ χρυσὸ μοσχάρι μόνο.

Σύ, ποῦ γδέρνεις σὰν Μαρσύα
τὸν καυμένο τὸν ἐργάτη,
σύ, ποῦ θέλεις προστασία
κι' ὅμως κάνεις τὸν προστάτη.

Σύ, κοκῶνα κουσκουσοῦρα,
ζύανο προσκυνητό,
πούχεις χάλι δυνατό
καὶ μεγάλη ξεπεσοῦρα.

Σύ, ποῦ βγαίνεις κάθε τόσο με' καινούρια ντουαλέτα,
καὶ γεννῆς ἀναρχικοὺς
καὶ φονεῖς δικαστικούς,
μπύμπαις, δικόπα στιλέτα.

Σύ, ποῦ κόσμους ξεμαυλίζεις
καὶ σὲ μάρμαρα σκαλίζεις
κάτασπρη τὴν Λευθερία.

"Ὅμως τὴν γελοῦν σφαγεῖς
καὶ τὴν ρίχνουν κατὰ γῆς
σκιάδων σίδερα βαρεῖα.

Σύ, κυρά, τῆς Ἐπιστήμης, ὅπου δὲν πιστεύεις διόλου
μήτε σὲ Θεὸ κανένα, μήτε κι' ὑπαρξὶν διαβόλου,
καὶ τὸ χέρι σου τάβρὸ
δείχνει κόκκινο φεγγάρι,
καὶ σκεπάζεις με' σταυρὸ
ἓνα κι' ἄλλον μακελλάρη.

Σύ, κυρά, ποῦ λάκους σκάβεις
κι' ἄλυτρώτων πόθους θάβεις,
σύ, ποῦ μήτε κοκκινίζεις
σ' αἵματα λαῶν καὶ θρήνους,
καὶ μονάχα κοιτῶνίζεις
σὰν ἀκούσης τοὺς Κιτρίνους.

Ἐσύ, κυρά, ποῦ στὸν καιρὸ τῆς ὕλης τὸν κτηνώδη
μόνο γὰρ δάνει' αἰμῆς,
καὶ πέφτεις κάτω καὶ φιλεῖς
τοῦ καθενὸς χαμάμπικη τὸ ντυλικάτο πόδι.

Ἐσύ, κυρά, ποῦ γίνεσαι σκουπίδι καὶ κουρέλι
καὶ διόλου δὲν σε μέλει,
ποῦ κι' ὁ Κερίμ ἀνέχεσαι νὰ σε κλωτσῇ σὰν φρόκαλο
φθάνει νὰ γλείψῃς μοναχὰ κανένα παλαιοκώκκαλο.

Σ' ἐκείνους τοὺς παλαιοὺς καιροὺς δὲν ἦσαν ὅπως τώρα,
τοῦλάχιστον ἐφαίνετο μεγάλη σταυροφόρα,
κι' ἐφαίνετο πῶς πολεμεῖς
κατὰ τῶν ἀλλοφύλων
φρουρὸς καὶ φύλαξ τῆς τιμῆς
τῶν ἱερῶν ἀσύλων.

Καὶ σήμερα μεγαλαυχεῖς στὸν ἄπιστον αἰῶνα
ἐλῶ μόνον τοῦ Θεοῦ πῶς ἔχεις τὴν Κορώνη,
μὰ δὲν νομίζεις ὡς σεπτοὺς
κοντὰ στοὺς νόμους τοὺς γραπτοὺς
κι' ἐκείνους τοὺς ἀγράφους.

Καὶ σήμερα γονυκλινῆς
σὲ θεῖους τόπους προσκυνεῖς
τῶν Σαλαδίνων τάφους.

Τώρα σπασμέν' ἡ λύρα σου
τὰ μεγάλεϊα κλαίει
τῶν παλαιῶν λαδάρων.

Κι' ἡ κραταιὰ πορφύρα σου
ἀπλώνεται σὲ κλέη
καὶ τρόπαια βαρδάρων.

Ἐξέχασες τὴν ἀνθρωπιά,
μήτε θυμᾶσαι τώρα πᾶν
θριάμβους Ναυαρίνων.

Τώρα καμμάλ' λαῶν φωνῇ
τοὺς θαυμάστὰς δὲν συγκινεῖ
τῶν πάλαι Σαλαδίνων.

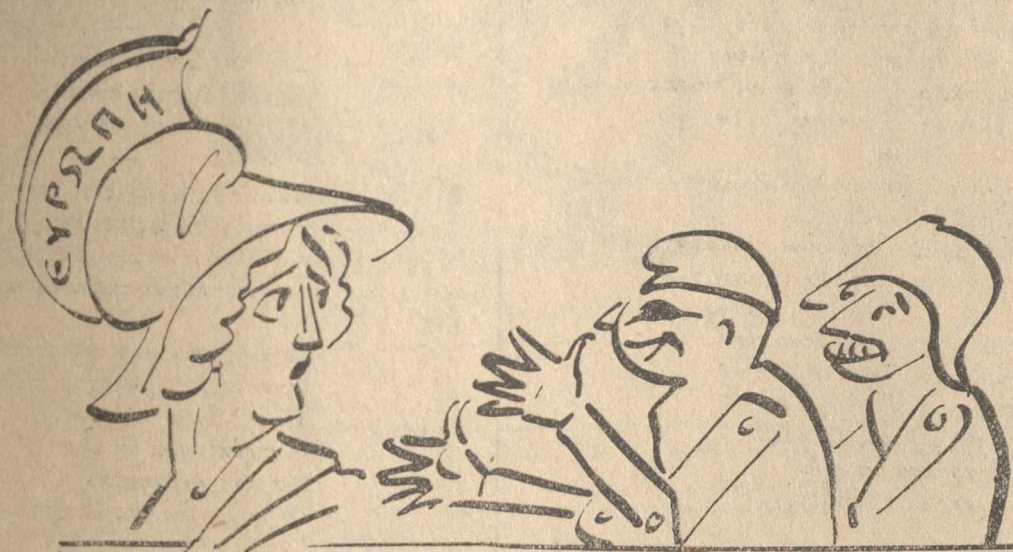
Ἐσύ, ποῦ βάρος βροντερῶν ἀρμάτων σὲ βαρύνει
κι' ἐν τούτοις κατακόβεσαι, κυρά, γὰρ τὴν Εἰρήνην
καὶ σὲ Συνέδρια γὰρ αὐτὴν συνέρχεσαι μεγάλη
με' πένα καὶ με' πάλαι.

Σύ, ποῦ κρατεῖς ἐλῆγες κλαδί σὰν Νῶε περιστέρι
καὶ δίκοπο μαχάρι,
ποῦ τοὺς δεσπότης τοὺς ὠμούς
δοξάζεις καὶ λαμπρύνεις,
καὶ θυσιάζεις σὲ βωμούς
ἀνικητῆρ' Εἰρήνης.

Ἐσύ, ποῦ κατὰφλέγεις σὰν ἄσβεστο καμίνι,
κι' ἔξω τῶν Συνεδρίων σου φιλάμπελος Εἰρήνη
κυττάζει πῶς τὰμπέλλα τῆς αἵμα κατασπινύνει,
καὶ με' τὰ δαὶ τὰ χεῖρα τῆς σὲ καταφασκελύνει.

Σύ, στὰς ἡμέρας τὰς πεζῆς
διφορομένης νότιας
τόσων λαῶν ἀπομυζῆς
αἰμοδοφεῖς ἰδρωτάς,
καὶ λὲς πῶς γὰρ συμφέροντα τοὺς ἡρώνας' στὸ ποδάρι
καὶ τοὺς φορτώνεις βάρη.

Ἐσύ, ποῦ χαυλιόδοντας' στοὺς ἀδυνάτους τρίζεις,
ἐσύ, νυφίτσα, μόμολα, φώκλα καὶ κουκουβάγια,
ὅπου με' τουρκογύφτισας ταχάρι τριγυρίζεις
καὶ Λουκουλλεῖων τραπεζίων μαζεθεῖς ἀποράγεις.

Ἐλευθερία σήμερα κι' ἰσότης κι' ἀδελφότης
κι' ἄλλα με' ἄλλα σύμβολα τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
ὅταν ἐπὶ τὰ κελεῖθρα
γίνονται λέξεις ἀηδεῖς,
καὶ λόγια συχασίης
καὶ μούντζας καὶ ἐρισίης.

Ἐξαφες δρόξυλίνων πατριωτῶν Ἑλλήνων.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φακουλῆ,
σὲ ποιὰ κυρὰ μιλᾷς
με' τόσο πάθος καὶ χυλὴ;
Φ.— Μὴν εἰσαι μπουνταλάς.

Ἐποπὴ τούτη λέγεται, κι' ἂν τῆς μιλῶ χυδαῖα
ἐν ἑνὶ φάσμι ἀπρόσωπον κι' ἀφρημέν' ἰδεα.

Π.— Ἐσοῦφωσαν τὰ φρύδια σου,
δὲν εἰσαι στὰ καλὰ σου,
καὶ πάψε τὰ βρισίδια σου
μὴν εὖρης τὸν μπελᾶ σου.

Γὰρ τούτη τὴν τρανὴ κυρὰ
τροπὰρι μὴ διαβάξης,
με' τὴν Εὐρώπη, μασκαρᾶ,
δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζης.

Φ.— Ἐγὼ δὲν βρίζω πρόσωπο, μὴν τρέμης, φαμφαρόνο,
ἰδεὰ βρίζω μόνο.

Π.— Ἐρ' ἡ κυρὰ πῶς ἐνεργεῖ
καὶ τὰ χαρτιά τῆς ἄστα,
καὶ δῶσε τόπο στὴν ὀργή
καὶ τὸ θυμὸ σου βᾶστα.

Φ.— Χωρὶς καθόλου νὰ ντραπῶ
σήμερα πᾶν θὰ τῆς τὰ πῶ

καὶ με' τὸ παραπάνω
ὡς ποῦ νὰ ξεθυμᾶνω.

Π.— "Ὅρσε μέσα σὲ πορφύραις,
ποῦ κυλοῦνται χαμηλά...
Πάλαι βλέπω πῶς τὸ πῆρες
τὸ χερουβικό ψηλά.

Φ.— Δώσετέ μου τὸργάνετο
νὰ τῆς πῶ κι' αὐτὸ καὶ τᾶλλο,
τᾶκτι μου κι' ἐγὼ θὰ δαλάω.

Π.— "Αφῆσέ με, Περικλέτο,
νὰ τὴν βρίσω τὴν μαγχοῦρα,
τὴν Μαρκόλφα, τὴν ταρτοῦρα.

Π.— Βρίξε τὴν σὰν δὲν βαρύνει,
προπετῶς ἐμπρὸς τῆς στάσου,
κι' ἄρχισε με' τὰ σωστά σου
νὰ τὴν διπλοκαταρεῖσαι.

Φ.— Μὰ κι' ἐγὼ μαζί σου τόσα
με' φωνὴ σὰν τὸν Κερούζο
τραγουδῶ τὴν Μανταφιόρα
καὶ πατάρωσθα τὴν λούζω.

Φ.— Βρίξε τὴν καὶ σύ, γάξε,
θύμωσε καὶ σὺ μαζί τῆς,
κι' ἔλα πάστην' ἐπὶ μελὶ
γὰρ τὸ χῆτημα τῆς Κρήτης.

Π.— "Ὅρσε κυρὰ μας λατρευτὴ,
προστάτις μας μεγάλη,
ποῦ νὰ σοῦ πῇ παπᾶς στ' αὐτὴ
καὶ Πάπας στὸ κεφάλι.

Δέξου μεγαλυνάρια κι' ἐμοῦ τοῦ φιλομούσου...
 ὅρσε σ'τὰ μεγαλεῖα σου καί' στοὺς πολιτισμούς σου.
 "Ὅρσε καὶ σέ μπακάληδες πολιτικούς κι' ἐμπόρους,
 ποῦ κάθε μία λέξις των δὲν εἶναι παρὰ ψέμμα,
 νὰ καί' στοὺς δημοκράτας σου, νὰ καί' στοὺς σκηπτροφόρους,
 ποῦ γιὰ τὰ μάτια μοναχὰ φοροῦν ἀκόμη Στέμματα.

Ἡ λόγχαῖς ἢ χαλύβδιναις σέ πόνους ἀκονίζονται
 λαῶν, ποῦ βασανίζονται.
 κι' ἐκεῖνα τὰ κανόνια σου, ποῦ φέρνουνε τρομάραις,
 ἀντιλαλοῦν βροντόφωνα τοῦ κόσμου τῆς κατάρχεις.

Ἐσύ, Σκιάχτρο τῶν ἀρμάτων,
 ξεμαυλίστρα τῶν πνευμάτων,
 ξεμαυλίστρα τῶν ψυχῶν,
 τρώγε τῆς μικραῖς μαρίδες,
 κι' ἀπὸ κρέατα φτωχῶν
 κόβε δυναταῖς λουρίδες.

"Ἀστραφε, κυρά, καὶ πάλι, καὶ μονάχη σου θαυμάσου,
 ἄς γενοῦν μὲ μπόμπαις στάκτῃ καθενὸς μικροῦ τὰ δίκαια,
 καὶ χαλύβδωνε τὰ φύλλα τῆς ποιητικῆς καρδιάς σου.
 ποῦ μεγάλων συμφερόντων τὰ καταφαγὰν σκουλήκια.

Ἐμπροστά σου γόνυ κλῖνω,
 κι' ἐξυμνῶ καὶ μεγαλύνω
 τὴν βροντή, τὴν ἀστραπή σου.

Ὁ κυρία φιφυτοῦ,
 δέξου κι' ἀπὸ μένα φτοῦ.
 κι' αἶντε τώρα ξεκουμπίσου.

Μέσα 'στ' ἄλλα ξαφνικά καὶ τὰ κυριαρχικά.

Φ.—"Ὅρσε, παλῆρομπακάλικο κι' Ἐβραϊκό παζάρι.
 ὅπου καθένας ἔρχεται νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.
 ὅρσε, παλῆρομπακάλικο μὲ καθεμιὰ προαμμάτεια,
 ποῦ κόσμος χάσκει γύρω σου μὲ λιμασμένα μάτια.

Πούλησε κάθε φόρεμα, ποῦ δὲν ξαναφορεῖται...
 κι' ὁ Φασουλῆς ἀλλοιώτικος καὶ Φάουστ θὰ γενῇ,
 ὅπου μὲ τόση σιχασιὰ καὶ φρίκη καταρεῖται
 καὶ τὸν χυμὸ τοῦ σταφυλίου καὶ τὴν ὑπομονή.

Ἐσύ, κυρά, ποῦ σ' ἐκτιμῶ,
 γιὰ τῆς Εἰρήνης τὸν κύμω
 καρποῦ δὲν ἄφησες χυμὸ.

Ὁ σύ, κυρία φιφυτοῦ,
 μπακάλιστα, προαμματευτοῦ,
 καὶ τώρα σ'τὸν περίπατο σέ βλέπω μὲ δισάκι,
 καὶ κάποιος οἶστρος σέ κεντᾷ καὶ τώρα γιὰ φασάκι.

Πάλι σ'τὸ νησί τῆς Κρήτης
 κυριαρχικὰ κηρύττεις,
 πάλι βλέπω σ'τὰ βουνά της τοὺς Ἰδαίους τοὺς Δακτύλους
 δάκτυλ' ἀνοιχτὰ νὰ δείχνουν σ'τοὺς προστάτας καὶ τοὺς φίλους.

Πάλι, προσφιλεῖς προστάται,
 σὰς ἀκούω νὰ βροντᾶτε.
 Πάλι θρόντοι σὰν καὶ τότε
 'στὰ βουνά της, 'στὰ λαγκαθία.
 πάλι πεινασμένοι τρώτε
 τὰ παχειὰ της τὰ κουράδια.

Ἀπὸ δόξης οὐρανοῦς
 ἀκου πάλι κεραυνούς
 καὶ κατακλυσμὸν ραγδαῖον.

Ἄδῃ τὸν Δία τὸν Ἰδαῖον...
 εἰς τῆς Ἰδῆς τὸν αἰθέρα
 πρωτοβρόντησε μιά μέρα

Πάλι τῆς Κρήτης τὸ νησί
 τὸ τρώει θλίψις περισσή,
 καὶ κάθε δένδρο γόνιμο προτοῦ καρποφορήσῃ
 θαρρεῖς ἱτὰ πῶς γίνεται καὶ τάφου κυπαρίσσι.

Γεῖά σου σύ, κυρά προστάτις,
 ξανασκύψετε ἔμπροστά της.
 Ἐλα, Λάμια τοῦ χουσοῦ,
 τὸ τομάρι μας νὰ φῆς,
 ἔλα τὰς ἀνασκαφὰς
 νὰ θυμάσῃς τῆς Κνωσοῦ.

Στείλε μερικούς Ἐλγίνους
 ὅπως τοὺς παλῆρους ἐκείνους
 γιὰ ν' ἀρπάξουν θησαυρούς,
 ξαναγκρέμισε σταυρούς,
 ξαναχάλασε φωλιαῖς,
 μάσανε πορτοκλιαῖς,
 γιὰ νὰ λέμε: ποῦρι ποῦρι,
 ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Π.— Κι' ἐγὼ πάλι, παπαγάλο,
 βράκκα Κρητικὰ θὰ βάλω,
 δυνάτ' ὅπου μὲ πιάνει.

Καὶ βρακκὲς θὰ προχωρήσω,
 καὶ βρακκὲς θὰ ξαναβρίσω
 τὴν προστάτιδα τὴν πάνυ.

Πάλι φκίνεσαι πῶς εἶσαι μὲ τὰ φεγγαριάτικα σου,
 πάλι νόταις, νευρικά,
 πάλι τρῶς τὰ λυσσακά σου
 μὲ τὰ κυριαρχικά.

Πάλι μὲ κινουρίαις νόταις
 λησμονεῖς, κυρά, τῆς πρώταις,
 κι' ἄλλα λὲς κι' ἄλλα μᾶς κάνεις,
 καὶ μᾶς μέδεις καὶ μᾶς σκάνεις.

Πάλι προσφιλοῦς φασά
 σὺν μυρίζει σὸ πλάσι,
 κάποιος θὰ ξαναδῇ λάφι
 μὲ δὴσ κρέατα χουσαῖ.

Φ.—"Ὅρσε χοράκι νηστικό, πολιτισμῶν ἀγροῖι,
 ποῦ ξέρεις τὰ φρασάδια τὰ διπλωματικά,
 κι' ὅπουταν κάποιος μοιρῶσθῃ τὸν γύρω σου φορῶμι
 βράζεις τὰ μακαρόνια τὰ κυριαρχικά.

Π.— Πάλι καὶ ἀπὸ Φασουλῆ, τῆς τῆς καὶ πάλι,
 καὶ τώρα νὰ κατράκηται σ'τὸ κλῆδο σου κεφάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θεάτρον Δημοτικόν... τί χρυσῆς δουλειᾶς ποῦ κάνεις
 θοῖαμβος ἀληθινῆς καὶ μ' ἐκείνη τὴν Γκλαβάνη,
 καὶ καμμία καὶ κανέναν δὲν λυπᾶται τὸν παρὰ σου,
 κι' ὅλοι κι' ὅλοις λένε μὲ πᾶν τοῦ κυρίου Κονταράτου.